



FERNANDO FLIXA

hi ha coses molt greus confirmades als jutjats i això m'omple d'inquietud perquè has confiat molt en els orígens de la democràcia a l'Estat espanyol, l'has desitjada molt, i a poc a poc veus com la teua confiança desapareix.

—**Es troba desenganyat, doncs?**

—Aquesta podria ser la paraula. Alguna vegada m'han dit si desencantat i això no, perquè implica que has estat encantat i jo no crec en els encantadors. Sent defraudada la confiança que tenia en el nous governants i que s'ha deteriorat en un procés de deu o dotze anys. Estem en un moment de grans confusions, la frase està molt feta però

això del “ritual de la mentida i la confusió” descriu molt bé el moment que vivim i una bona part de la culpa, la tenen els partits polítics que han manllevat a la ciutadania el protagonisme en la vida pública i participativa.

—**Alguna vegada ha dit que la classe política ha usurpat el paper al ciutadà.**

—En primer lloc no sé què vol dir classe política. Quan es parla de classe des del punt de vista sociològic i, perquè no dir-ho, marxista, està molt clar el que es vol dir; però classe política, què vol dir? Vol dir que els interessos d'un polític del partit A són els ma-

‘In vino veritas’



Jordi Sebastià

Periodista i polític

Recorde l'entrevista a Enrique Cerdán Tato com un dels moments més agradables del meu treball periodístic. El mestre i company Ismael L. Belda, me n'havia parlat, d'aquell periodista incisiu i escriptor compromès, que havia patit la violència dels feixistes per denunciar les clavegueres de la nostra precària democràcia. Una polèmica absurda li va donar un protagonisme que no volia i aquest setmanari, on jo treballava, va decidir enviar-me a entrevistar-lo. Vaig fer una rellegida apressada d'alguns dels seus llibres (mantinc a la memòria especialment *Todos los enanos del mundo*) i vaig anar a Alacant per trobar-nos. La conversa, amable i rica, va quedar enregistrada en una cinta de casset que de segur conserve, però mai no es va publicar. Perquè, en acabar aquella trobada tranquil·la, vam anar a dinar plegats, acompanyats per la periodista Empar Marco —amb qui la setmana passada vaig tornar a coincidir en la llarga nit del tancament de Canal 9—. I durant el dinar —em ve al cap un arròs i un vi blanc que desapareixia veloç—, la conversa va brollar exuberant i Enrique va demostrar la seua eloqüència, la seua energia extraordinària i un sentit de l'humor exquisidament elegant. El record, precari, boirós i parcial, d'aquella vetlada és el que finalment vaig transcriure. Cerdán Tato em va telefonar després per dir-me que li havia agradat molt el resultat de l'entrevista i jo li vaig confessar que no estava del tot segur que responguera al que havíem parlat. “Jo tampoc —em va respondre—. Però si no ho vaig dir, volia dir-ho i això és el que compta”.